

ende kan gøre amterne til dem, der skal komme med de sure nejsvar, eller om kommunerne nu fremover har det her ansvar. Jeg tror på, at de kan røgte det.

Kl. 15.50

Det indtryk, vi får her, er jo ikke rigtigt, nemlig at det er, som om de medarbejdere, der i dag beskæftiger sig med § 3-områderne, fra den 1. januar 2007 forsvinder ud i det blå. Det gør de jo ikke, de skal stadig væk beskæftige sig med § 3-områder, og de skal stadig væk værne § 3-områder.

Hele denne mistæneliggørelse af kommunernes evne til at håndtere det her ville, hvis den skulle være berettiget, jo forudsætte, at de lokale borgere var ligeglade med § 3-områderne, at de lokale grønne organisationer var ligeglade med § 3-områderne, at de lokale Danmarks Naturfredningsforeninger var ligeglade, at alle var fuldstændig ligeglade og tillod kommunalbestyrelsesmedlemmer at gå ind og bare forgribe sig på § 3-områder. Jeg mener ikke, at man har noget som helst belæg for at hævde det.

Det var dog mere essentielt at diskutere det, lovforslaget handler om, mere end alt muligt dektivarbejde om forhandlingsforløb, hvor jeg i øvrigt må sige, at nogle af os er lidt handicappede af ikke at kunne tage del i den del af snakken. For hvis vi begyndte at referere fra forhandlingsmøder, hvad hvert enkelt parti havde sagt, kunne det hurtigt blive en festlig forestilling.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Tak. Nu bringer jeg mig ud i en lille vanskelighed. Normalt er det jo ikke sådan, at man stiller spørgsmål her, men jeg tillader et enkelt spørgsmål til ministeren fra hver af spørgerne. Den første spørger er hr. Martin Lidegaard, og fru Pernille Blach Hansen har også meldt sig. Derefter går vi videre i ordførerrækken.

(Kort bemærkning).

Martin Lidegaard (RV):

Det er rigtigt, at vi ikke er begejstrede for kommunalreformen. Jeg vil gerne sige om vores diskussion om forhandlingsforløbet, at det meste af det, vi siger her, er noget, der har været sagt i offentligheden af indtil flere ordførere.

Om substansen vil jeg gerne sige: Jeg synes ikke, det er et vildt postulat, at vi risikerer op til 4.000 byggerier, ikke bare i § 3-områderne, men i alle de beskyttede områder, som naturbeskyttelsesloven omhandler – det er det, vi snakker om, jeg har ikke påstået, at det kun er § 3-områder –

af den enkle grund, at der var 4.000 ansøgninger sidste år. Så er ministerens påstand: Det mener kommunerne da ikke alvorligt, hvis de kun skal spørge sig selv. Kommunerne har slet ikke interesse i de her 4.000 sager, hvis de kun skal spørge sig selv.

Jeg må sige, at ministeren er meget stærk i troen, og det kan også godt være, at der bliver siet 1.000 fra. Det, der er vores pointe, er, at der er et kæmpe problem, og når vi har været meget, meget ivrige efter at få et forlig på det her område, er det, fordi de skader, der sker, er irreversible. Hvad vil ministeren gøre for at overvåge, hvad der egentlig kommer til at ske? Vi kan jo tro meget hver især.

(Kort bemærkning).

Miljøministeren (Connie Hedegaard):

Igen er det ikke præcist, hvad hr. Martin Lidegaard siger, for hr. Martin Lidegaard siger, at der er et kæmpe problem. Det er der ingen af os der ved. Hr. Martin Lidegaard frygter, at der kommer et kæmpe problem. Jeg er fuldstændig overbevist om, at ansvarlige kommunalbestyrelser, ansvarlige borgmestre, ansvarlige folkevalgte udeomkring også vil være interesseret i at bevare de særlige naturområder. Der synes jeg da egentlig, at bevisbyrden også lidt påhviler hr. Martin Lidegaard: Hvorfor skulle de ikke være det?

Lad os så sige, at vi 1 år efter, at kommunalreformen er trådt i kraft, kunne se, at det gik fuldstændig galt med § 3. Så ville vi da alle sammen være interesseret i at gøre noget ved det.

Jeg deler bare ikke den grundlæggende mistillid til kommunerne, som hr. Martin Lidegaard lider af, og han må altså have os undskyldt, at vi er nogle, der tror, at de vil opføre sig ansvarligt derude.

Vi tror i øvrigt, at der stadig væk er sådan visse fælles nationale standarder for, hvad der gælder i f.eks. de internationale naturbeskyttelsesområder. Det er jo et faktum, at der er det. Man kan ikke skalte og valte, om man så er nok så meget kommunalbestyrelsesmedlem.

(Kort bemærkning).

Pernille Blach Hansen (S):

Jeg må sige, at jeg ikke deler ministerens opfattelse af, at det, vi diskuterer i dag, er petitesser. Jeg mener faktisk, det er et meget stort område, når vi snakker den fremtidige natur- og miljøbeskyttelse, og det er vel også derfor, regeringen allerede den 15. april 2005 i Politiken valgte at